אבל עיברו ולבסוף נרבעו אד"ה אסורין וה"נ

כעיברו ולבסוף נרבעו דמי איכא דאמרי

מחלוקת כשנרבעו ולבסוף עיברו אבל עיברו

ולבסוף נרבעו ד"ה אסור והני נמי כי עיברו

ולבסוף נרבעו דמי הכי השתא התם

מעיקרא בהמה והשתא בהמה דשא הוא

ים והשתא באנפה הכא ימעיקרא חימי והשתא (כ)

קמחא בעי ר"ל המשתחוה לדקל לולבו מהו

למצוה באילן שנטעו מתחלה לכך לא

תיבעי לך דאפילו להדיום נמי אמור כי

ואליבא דרבי יוסי בר יהודה לא תיבעי לך

דאפי׳ לְהדיום נמי אסור כי תיבעי לך אליבא

דרבנן לענין מצוה מאי מי מאים כלפי גבוה

או לא כי אתא רב דימי אמר באשירה

שבימלה קמבעיא ליה גיש רחוי אצל מצות

או אין דחוי אצל מצות תפשום ליה מדתנן

*הכים הו ונתגלה פטור מלכסות כיסהו הרוח

חייב לכסות ואמר רבה בר בר חנה א"ר

יוחנן הלא שנו אלא שחזר ונתגלה אבל לא

חזר ונתגלה פטור מלכסות והוינן בה כי

חזר ונתגלה מאי הוי הואיל ואידחי אידחי

וא"ר פפא זאת אומרת אין דיחוי אצל מצות דרב פפא גופיה איבעיא ליה מפשט פשיטא

ליה אן לרב פפא דאין דיחוי אצל מצות לא

שנא לקולא ולא שנא לחומרא או דלמא

ספוקי מספקא ליה ולחומרא אמריגן לקולא

לא אמרינן תיקו בעי רב פפא יהמשתחוה

לבהמה צמרה מהו לתכלת תכלת דמאי

אי תכלת לכהנים היינו בעיא דרמי בר חמא

ואי תכלת לציצית היינו בעיא דר"ל אין

ה"נ דלא הוה למיבעי ליה והאי דקא בעי

ליה הא משום דאיכא מילי אחרנייתא

צמרה מהו לתכלת קרניה מהו לחצוצרות

שוקיה מהו לחלילין בני מעיה מהו לפארות

אליבא דמ"ד יעיקר שירה בכלי לא תיבעי

לך דודאי אסיר כי תיבעי לך אליבא דמ"ר

יעיקר שירה בפה בסומי קלא בעלמא הוא ומייתינן או דלמא "אפילו הכי אסיר תיקו

בעי רבה המשתחוה למעין מימיו מהו לנסכים מאי קא מיבעיא ליה אילימא

ש לבבואה קא סגיד או דלמא למיא קא סגיד

ותיבעי ליה מפל להדיום לעולם למיא קא

סגיד והכי קמבעיא ליה למיא דקמיה קא

סגיד וקמאי קמאי אזדו או דלמא "לדברונא

דמיא קא סגיד ומי מיתסרי והא יא"ר יוחנן

משום ר"ש בן יהוצדק מים של רבים אין נאסרין

לא צריכא דקא נבעי מארעא: **מתני'** סימי

שהיה יי ייביתו סמוך לעבודת כוכבים ונפל

אסור לבנותו כיצד יעשה כונם בתוך שלו

ארבע אמות ובונה שלו ושל עבודת כוכבים

לך באילן שנטעו ולבסוף עבדו

 חולין פו. [סוכה לג.],
 סוכה כ: נא. [חענית כו. ערכין יא.], ג) [לקמן נט.], ד) שבת פב.. ה) וני׳ רי״ף מו:], ק) וסוכה ענביו], ל) [וע"ע תוס' סוכה

הגהות מהר"ב רנשבורנ

א] גם' איבעיא ליה מפשט

מוסף רש"י ידי הרוח מכיסוי של מצוה. מלכסות (חוליו וווח). איז ונבלים הכל כמניו המפורש לעבודת כוכבים. שהיה אותו כותל מחילה אף לבית

ורא״ש כותלו כגי׳ רש״י], ו) [לקמן מח.], ז) [דף מו. לב. סוף ד"ה באשרה ומוס׳ שם לג. ד"ה נקטס], () [ל"ל

(h) גם' איכא דאמרי ואתמר עלה א"ר נחמן א"ר בר אבוה מחלוקת ובהגחל קמא דף לה משמע דהוי שינוי ול"ל דהיינו אלל גיזה: (ג) שם אילימא אי לבבוחה: (ד) שם בחשנה נגבוחה: (ד) שם במשנה מי שהיה כותלו סמוך וכו' כונס לתוך שלו: (ה) רש"י ד"ה אי מכלמ וכו' הואיל דדבר מלוה וכו' נעבד כלפי גבוה: (ו) ד"ה אפי׳ הכי אסור ואליבא וכו' איזהו דבר שגידועו אסור ועיקרו מותר: (ת) ד"ה אשרה וכו' אין דחוי והכי נמי אמרינן גני נקטס ראשו דהדם ועלמה וכר ותימה וכר ומוקי לה דאפיי: (ע) ד"ה קרמיה וכר ושירה בכלי לא מעכנא ואיך:

כסהו. אדם לדם חיה או עוף (חובה לג.). לא שנו. דכסהו הרוח חייב לכסות, אלא שחזר ונתגלה (שם). פטור מלכסות. דהא מכוסה ועומד הוא (חולין פו.). הואיל ואידחי. על לדי הרוח וופיסף של נוחה, כדקאמר דכי לא נתגלה פטור מלכסות, אידחי. לעולם ואפילו נתגלה (שובה לעולם ומפים מנגלה (הובוד לג.). הא אידחי ליה מכסוי, דהא כיסהו ונתגלה פטור אמרינן דיחוי בפסול קרבן הוא דאמרינן (שם). עיקר שירה בכלי. שקרבן לצור טעון שיר מן התורה כדמתריט פנושפע שיפן (יא.) מכמה מקראות, וסבר ר' יוסי עיקר השיר אינו אלא אם כן חליל מכה עם השיר וכן כנורות אם (סובה ב:). בפה. הלוים אומרים השיר דבר יום ביומו, כגון לה' הארץ ומלאה (מהלים כד) בראשון, גדול ה' ומהולל (שם מח) נשני, וכן כולם (טובה נ:). כותלו סמוך

דלתי הרחם היו סגורין בפניו: הגהות הב״ח לולבו מהו למלוה. את"ל יש נעבד במחובר אלל גבוה הכא לענין מלות לולב מאי: אשירה. שנאסרה אף להדיוט וביטלה כדאמרינן במתני׳ם נוטל מה שהחליף וקמיבעיא ליה אם ראויה שוב למצוה אם לאו: יש דחוי אלל מלות. מי הוי שייכא תורת דחוי במלות דנימא הואיל ונדחה בעודו אשירה ידחה עולמית: או אין דהוי. ומשתריא: אלא שחזר ונתגלה. לאחר שכיסתו הרוח: ה"ג והוינן בה כי חור ונתגלה מאי הוי. הא אידחי ליה כשכיסתו הרוח כיון דכל זמן דלא נתגלה פטור מלכסות אידחי ליה מכיסוי: ל"ש לקולא. כגון גבי אשירה שבטלה למיהדר לאישתרויי לולבו למצוה: ל"ש לחומרא. כגון גבי כיסוי דמחייבינן למיהדר ולכסויי: או דלמא ספוקי מספקה ליה. אי יש דחוי אי אין

פשיטא ליה לרב פפא. מלות לרב פפא נמחק. ונ"ב בסוכה דף לג ע"ח אינו. וכ"ינ מפרש"י שם שפירש מפשט פשיטא ליה לחנא וכו' עכ"ל משמע אבל לר"פ עלמו ודאי פשיטא וכן מורה לשון זאת אומרת וכו' וכ"כ הכפו"ת שם אלא שלא נסתייע מרש"י וער ט"ו א"ח סי תרמ"ו ופר"ח בי"ד סי :כ״ח סעיף י״א ודו״ק

אבל עיברו ולכסוף נרבעו ד"ה אסורין. דהיא וולדה נרבעו. וגבי שיקרא חשים וחשתא סולת. מימה הכא משמע דיותר מוולד ובמרובה (ב"ק דף היא וולדה נעבד נמי היא וולדה נעבד נמי היא וולדה נעבד ואסורים ואע"ג דחזר ונשמנה אין שינוי מושס ד"ה היא ושס ד"ה היא וושס ד"ה היא ושס הוא אונד מיי שיא מהא אונד מיי מיי מיי מיי מיי מיי מהא אונד מיי שיא מיי שיא מיי שיא מהא אונד מיי שיא מיי שיי שיא מיי שיא מיי שיא מיי שיא מיי שיא מיי הוה פשט וה"ק ואתמר עלה אמר רבא אמר רב נחמן כו": ומתירין ולדותיהם וי"ל דהתם גבי אתנן טעמא דב"ש משום דלא ניחא

תיבעי

וה"ל לעיברו ולבסוף נרבעו נינהו.

ואסירי לד״ה דאין שינוי בנעבד:

ומהדר ליה תלמודה הכי השתה:

התם. לא אישתני דמעיקרא במעי

אמו היה קרוי בהמה והשתא קרוי

בהמה: דשת הות דחחיות בחפה

דחוי: ולחומרא אמריגן. אין דחוי הלכך גבי כיסוי חייב לכסות אבל

לקולא כגון הכא לא אמרינן אין דחוי

למישרא תיקו: מכלם דכהנים.

דבגדי כהונה ללורך עבודה וקמיבעים

לן מכשירי קרבן כקרבן דמו או לא

ואת"ל כקרבן דמו היכא דנשתנה

כשלובעין אותו יש שינוי בנעבד

להתירו לגבוה או לא: היינו בעיא

דרמי בר חמא. דהנך תרתי בעיי

בעא רמי בר חמא לעיל בשמעתיוי:

אי מכלם דלילים. וקמבעים הוחיל

(ס) דבר מלוה הוא מי מאים נעבד

כלגבוה או לא: היינו דר"ל. דבעי

בלולב: לחלולרות. לשיר של קרבן

דקיימא לן בהחלילה דשיר מעכב את

הקרבן: חלילין. לשיל"ש בלע"ז: לפחרות. נימין של כינור. קורד"ש

בלע"ו: עיקר שירה בכלי. פלוגתה

היא בפ׳ החליל (סוכה דף נ:): אפילו

הכי אסור. (ו) מאיסי ואפילו את"ל

לענין דקל דמותר לולבו הכא כיון

דלורך קרבן מאים טפי: **מעין.** אינו נאסר להדיוט דמחובר הוא:

אי לבבואה דידיה. פרצוף שלו:

וחיבעי לך בספל ולהדיוט. מדחיבעיה

ליה במחובר ולגבוה מכלל דפשיטא

ליה דבתלוש כה"ג אסירי להדיוט והא

בתלוש נמי איכא למיבעיא: למיא

דקמיה. למים שהוא רואה עכשיו

לפניו השתחוה והרי הלכו להם:

וקמחי קמחי. כלומר מעין המקלח

כל זמן שהמים באים ראשון ראשון

והולכין להם והבאים אחריהן מותרים: א"ד לדברונא דנהר. לקילוח

של נהר והילוכו השתחוה והרי כל הנהר נעבד ואי יש נעבד

במחובר אסירי: בותבר' מי שהיה כוחלו סמוך לעבודת כוכבים.

שהיה אחד מכותלי עבודת כוכבים והבית עלמו נעבד: אסור

ליה בנפחיה ולא עשה הולד אתנן אבל עבודת כוכבים ניחא ליה בנפחיה והכי אמר רבא פ׳ כל האסורין (תמורה דף ל: ושם ד"ה דניחא) ולד מוקלה ונעבד אסור דניחא ליה מוקלה ונעבד אסור דניחא ליה בנפחיה: ואליבא דרבי יוםי בר יהודה לא תיבעי לך, הוה מלי למיבעי באילן העומד מאליו ואליבא דכ"ע או בשנטעו גרעין לפי מה שפירש אלא ניחא ליה למיבעי אליבא דרבנן אי נמי באילנות דשכיחי א"נ באילן שנטעו ולבסוף עבדו נמי הוה מלי למיבעי אליבא דר׳ יוסי בר יהודה בעיקר אילן אם נאסר מה שהיה שם קודם שעבדו כדאמרינן לעיל איזהו דבר (ז) שפירותיו אסורים ועיקרו מותר הוי אומר אילן שנטעו ולבסוף עבדו: מים מו לא. ר"ל חית ליה

שפיר דרבא (סוכה לא:) דלולב של עבודת כוכבים לא יטול ואם נטל יצא דהתם מיירי קודם ביטול ובדיעבד יצא דמצות לא ליהנות נתנו אבל הכא מיירי אחר ביטול ובעי מי מאים לכתחלה או לא: אשירה שבשלה קא מיבעיא ליה יש דחוי או אין דחוי. (ח) כדאמרינן (בסוכה דף לג.) גבי נקטם ראשו ט (דלולב) ועלתה בו תמרה מערב יום טוב כשר ובעלתה בו תמרה ביו"ט מבעיא ליה התם ופשיט כי הכא מכסהו הרוח וכו׳ ומסיק תיקו תימה תפשוט דחין דחוי מההיא דהתם (דף לב:) היו י (ענפיו) מרובין מעליו פסול ואין (ממעטין ביו"ט ואם מיעטן כשר ומוקי לה (שם לג:) ואפי׳ אשחור מעיו״ט דהשתא הוי דחוי מעיקרו כי הכא וכי היכי דעלתה בו תמרה ביו"ט ואפ״ה אם מיעטן כשר אלמא אין דחוי וי"ל דתמרה אין בידו להעלות תמרה וכן ביטול אשירה אין בידו דע"י עובד כוכבים לריך לבטלה ולא

:סמי להדם דבידו למעט היינו בעיא דרשב"ל. נקט רשנ"ל

משום דלמלוה היא כמו בלילית דהא בכלל בעיא דרמי בר חמא היא שהרי נשתנה ע"י טוייה: קרניה מהו לחצוצרות. תימה דהא תניא פרק הקומן

רבה (מנחות דף כח.) חלולרות היתה באה מן העשת של כסף עשאה של שאר מיני מתכות פסולה וכל שכן של קרן דבשלמא ההיא דקינים (פ"ג מ"ו) דתנן כשהוא מת קולו ז' [שתי] קרניו ןשתין חלולרות וכו"ן י"ל שהוח שופר של 0 (קדוש) השנה כדאיתא פ' במה מדליקין (שבת דף לו.) חלולרות שיפורא אבל הכא במכשירי קרבן קא מיירי דכתיב ותקעתם בחלולרות על עולותיכם וי"ל דההיא דמנחות

מיירי בחלולרות שתוקעין הכהנים והכא בחלולרות של לוים שהם משוררים על הקרבן וכמה כלי שיר היו שם כנורות ונבלים ומצלמים תדע דקאמר בסמוך עיקר שירה בפה (מ) ושיר לא מעכבא ואיך זה יכול להיות והכתיב ותקעתם בחלולרות אלא ש"מ כדפי" דתקיעה דקרא לכהנים ורבי' יהודה מפרש דההיא דמנחות בשל משה דוקא קאמר וראיה דבתוספחא מלינו היו מחללרין וחלולרות של זהב בידיהם (ועי חוס׳ זבחים סח. ד"ה כשהוא]: אל צריבא

לבנותו. שבונה כותל לעבודת כוכבים: כונם לחוך. קרקעו ד' חמות: היה שלו ושל עבודת כוכבים. שמקום עובי הכותל חליו שלו: נידון של זהב בידיהם וע"י חוס' זבחים סח. ד"ה כשהוא: לא צריכא ר"ל ואינם יולאים חוץ לשדיהם דאילו היו יולאים חוץ לשדיהם הא תכן (ב"ק דף פא.) מעין שילא בתחלה בני העיר מסתפקין ממנו ואם כן הוו מים של רבים ואינם נאסרים:

נידון

סותו לותת מחינה קף נכית
עבודה זרה (שבת פב). אסור לבנותו. דקמהני לעבודה זרה (שם). שלו ושל עבודת כוכבים. שהיה חלי מקוס הכותל של בערכין סוף פרק שני: בעי רב המשתחוה למעיין מימיו מהו לנסכין. מאי קא מיבעיא ליה אילימא אי למיא עבודה זרה (שם פב).
ע"ץ (שם פב).
להדיוט שיש לאדם בהם תפיסת יד. ואמרינן לעולם פשיטא ליה דלמיא קא סגיד והכי קא מיבעיא ליה ליה אליימא איזי להו או דלמא לדברותא דנהרא. לעיקר הנהר קא סגיד. וכולהו מיא דנהרא אסירי. ומתמהינן ומי מתסרי מי נהר. והאמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יהוצדק מים של רבים אינן נאסרים כי קא מיבעיא ליה מים הנובעים מארצו ולא אפשיטא: בהנג" מי שהיה כותלו סמוך לבית עבודת כוכבים ונפל אסור לבנותו. כיצד יעשה כונס

הלכה א טוש"ע א"ח סי תרמט סעי א: םה ד ה מיי׳ פי״ד מהל׳ שחיטה הלכה ז סמג

עשין סד טוש"ע י"ד סי כח סעיף יא: מו ר מיי׳ פ״א מהלי לילית הלכה יא סמג עשין כו טוש"ע א"ח סי יא סעי

ח: ח: חז ז מיי׳ פ״ג מהל׳ כלי מקדש הל' ג סמג עשין קסט: סח ח ט מיי פ"ד מהל' איסורי מזבח הל' ז: סמ י מיי' פ"ח מה עבודת כוכבים הלכ׳

ה סמג לאויו מה טוש"ע

לעזי רש"י לשיל"ש [ילימיל"ש]. קורדי"ש. מיתרים (של כלי

רבינו חננאל אבל עיברו והוקדשו ולבסוף נרבעו אסור׳. והני חיטי כי עיברו

ילבסוף נרבעו דמו דהא הוקדשו החטים ואחרי כן טחנן. ודחינן הכי השתא בהמה לא נשתנית היא היא בעצמה שהיתה במעי ונעשו קמח ולא אפשיטא הנעשו קמוד ולא אפשיטא בהדיא: בעי ריש לקיש המשתחוה לדקל לולבו מהו למצוה ומבעיא ליה באילן שנטעו ולבסוף עבדו ואליבא דרבנן דשרו להדיוט. מאי מצוה כי לגבוה דמי ופסול אי לא. כי אתא רב דימי אמר אשרה שבטלה קא מיבעי ליה והכי קא מיבעי ליה אין דחוי אצל מצות וכיון שבטלה כשר הוא אי לא. ואמרינן ותפשוט ליה מדתנן כיסהו ונתגלה פטור מלכסות. כיסתו הרוח חייב לכסות ואמר רבי יוחנן לא שנו אלא שחזר ונתגלה כו'. ואסקא רב פפא זאת אומרת אין דיחוי אצל מצות וחייב לכסות. ואמרינן דרב פפא דעבדינן לחומרא מצרכינן . ליה לכסויי או דלמא הא ילא שנא לחומרא איז ריחוי אצל מצות סבירא ליה או דלמא מספקא ליה ולחומרא אמרינן לקולא לא אמרי׳ ועלתה בתיקו: בעי רב פפא המשתחוה לבהמה צמרה מהו לתכלת. אמרינן תכלת דמאי אי תכלת של בגדי כהנים מוקדשיו דמצוה [היא] היינו בעיא דריש לקיש. ותרוייהו לא אפשטן. ואמר' ודאי הכי הוא מיהו אית לה למיבעי תרתי תלת מילי עלה קרניה של בהמה זו מהו לחצוצרות שוקיה מהו לחלילין. בני מעיה לכינורות. אליבא דמאן דאמר עיקר שירה

וחלוקת מי שאומר עיקר

לבסומי קלא עבידי [היא]